

A romantic couple is shown from behind, embracing on a balcony. The man, on the left, has short brown hair and is wearing a black and white checkered short-sleeved shirt. The woman, on the right, has long, wavy brown hair and is wearing a grey t-shirt and blue jeans. They are both looking out over a vast, hazy landscape under a clear blue sky. A single bird is seen flying in the upper right corner of the sky. The overall mood is peaceful and intimate.

KAREN
KINGSBURY

ROMAN

BAND
VAN LIEFDE

Karen Kingsbury

Band van liefde

Roman

Vertaald door Cora Kool

Voorhoeve

John Baxter had als een berg tegen deze dag opgezien, maar het kloppen op de deur maakte hem duidelijk dat het moment was aangebroken. Het was de laatste dinsdag van januari; Kerst lag al ver achter hen, net als de beslissing om deze stap te nemen. Hij had zijn besluit maanden geleden genomen en nu moest hij zijn plannen doorzetten.

‘Ik kom eraan!’ Hij liep van de keuken naar de voordeur en deed open.

‘John.’ Verne Pick knikte. Hij was een vriend van de kerk en zijn kinderen waren betrokken bij het CKT. Hij stond bekend als een van de beste en meest doorgewinterde makelaars van Bloomington. Zijn blik maakte John duidelijk dat hij wist dat dit niet makkelijk was. ‘Ben je er klaar voor?’

John zette zich schrap. ‘Ja.’ Hij deed de zware houten deur verder open en verzocht de man om verder te komen. ‘Zullen we aan de keukentafel gaan zitten?’

Hij had een pot koffie gezet en schonk voor hen allebei een kop in. Ze praatten wat over koetjes en kalfjes en na een paar minuten haalde Verne een map uit zijn aktetas. ‘Ik heb hier een formulier met standaardvragen dat we eerst moeten invullen.’

John knipperde met zijn ogen en er schoot hem iets te binnen. Toen Elizabeth was overleden, had het alles van zijn krach-

ten gevergd om haar begrafenis te regelen. Maar hij herinnerde zich één bijzonderheid nog heel duidelijk: de jonge vrouw van het uitvaartcentrum die hem tijdens dat proces had geholpen, had elke vraag met uiterste zorgzaamheid gesteld, alsof ze zich wilde verontschuldigen voor elke stap van de beproeving. Verne deed nu precies hetzelfde, hij had zijn wenkbrauwen opgetrokken terwijl hij op een reactie wachtte.

John gebaarde naar de twee dichtstbijzijnde stoelen. ‘Zullen we dan eerst die vragen maar afhandelen?’

‘Prima.’ Verne deed de map open en nam het bovenste document eruit. Hij haalde diep adem. ‘Ik denk dat we het beter als eerste over de brand kunnen hebben. Daar kunnen we toch niet omheen.’

‘Goed. Momentje graag.’ John liep naar het aangrenzende vertrek en pakte een map van het bureau. Hij nam hem mee terug en legde hem op tafel, voor zijn vriend. ‘De hele garage is onder handen genomen en alle reparaties zijn inmiddels uitgevoerd. Het staat allemaal in die map.’

‘Mooi.’ Verne stak zijn kin omhoog en snoof een paar keer. ‘Geen brandlucht meer?’

‘Geen spoortje.’

‘Het is een geweldig huis.’ Verne glimlachte aarzelend. ‘Ik denk dat ik het voor de zomer wel verkocht krijg.’

‘Ja.’ Er welde een dubbel gevoel van trots in John op. ‘Het is een prachtig huis. Heeft de tand des tijds goed doorstaan, zelfs met die brand.’

Verne richtte zich op zijn papieren. ‘Een deel heb ik zelf al ingevuld. Laten we beginnen met de eenvoudige vragen.’ Hij keek op, zijn pen zweefde boven het eerste vel papier. ‘Aantal slaapkamers?’

John dacht aan de kamers zoals ze er twintig jaar geleden hadden uitgezien. Elizabeth en hij in het grote slaapvertrek boven aan de ene kant van het huis. Brooke en Kari tegenover elkaar aan de zuidkant van de gang, Luke in de slaapkamer links daar-

van en Ashley en Erin die in het noordelijke stuk een kamer deelden. Hij zette de herinnering van zich af. ‘Vijf.’ Hij nam snel een slok koffie. ‘Vijf slaapkamers.’

Het gesprek ging verder, elke vraag riep weer andere herinneringen op waardoor hij niet kon geloven dat hij zijn huis aan het verkopen was. Aangekomen bij het eind van het formulier beet Verne op zijn onderlip. ‘Dan wil ik nu graag een rondleiding. Ik moet alle kamers opmeten, om het aantal vierkante meters precies vast te stellen.’

‘Een rondleiding?’ John keek naar het fornuis en hij kon Elizabeth bijna naast de waterkoker zien staan. *John zal je zo wel een rondleiding geven,* zei ze altijd als er bezoek was. *Hij is zo trots op dit huis – ik laat het graag aan hem over.*

‘Prima.’ John glimlachte naar zijn vriend. ‘Zullen we beginnen in de woonkamer?’

Ze gingen van het ene vertrek naar het andere en Verne haalde telkens zijn meetlint tevoorschijn om de lengte van de muren op te meten.

John was stil. Hij zag niet hoe zijn vriend op een zakelijke manier de omvang vaststelde van het huis waar hij zoveel van hield. Hij zag Elizabeth voor zich die hun kinderen in haar armen had, Ashley die leerde lopen, Brooke die binnenkwam met een vogel met een gebroken vleugel en Kari die huilde omdat ze dacht dat het diertje haar zou aanvallen. Hij kon de piano horen, die het huis urenlang vulde met niet echt zuivere muziek tijdens de jaren dat de kinderen les hadden; en hij zag de kleinkinderen die met Kerst altijd samendromden rond de boom.

Wat de afmetingen van het huis ook waren, het zou helemaal niets zeggen over alles wat hier was gebeurd en over alle herinneringen die ermee verbonden waren.

Ze waren klaar in het laatste vertrek en Verne deed zijn map dicht. ‘Nou, dat is het wel zo’n beetje. Nog één ding en dan kan ik naar kantoor om alles te inventariseren.’ Hij liep naar de voordeur. ‘Ik moet nog even wat regelen, dat ligt in de auto.’

John liep mee naar de hal en toen hij alleen was, liet hij zich tegen de deurpost vallen. Een fractie van een seconde voelde hij zich een vreemde in zijn eigen lichaam. Wat bezielde hem, om zijn huis te verkopen? Een van zijn kinderen zou het dolgraag willen overnemen, toch? Ze woonden tenslotte alle zes in de buurt. Maar John had het er met hen allemaal al over gehad.

Brooke en Peter waren gesteld op het huis waarin ze woonden omdat het comfortabel was en allerlei voorzieningen had voor Hayley. 'We hebben onze eigen herinneringen hier,' had Brooke tegen hem gezegd. 'De Baxter-woning zou voor ons veel te groot zijn.'

Kari dacht er hetzelfde over, ze had ook zo haar eigen herinneringen. Ryan had het huis in blokhutstijl waarin ze woonden zelf ontworpen en het straalde een soort ruigheid uit waar Kari en Ryan allebei van hielden.

Ashley was in eerste instantie een mogelijkheid geweest. Ze had hem een paar keer verteld dat ze het geweldig zou vinden om de jongens hier te laten opgroeien omdat ze er zelf ook was grootgebracht. Maar ze schilderde niet vaak genoeg om voor een vast inkomen te zorgen en Landon zou zich de hypotheek op het huis nooit kunnen veroorloven, zeker niet met hun opgroeiende kinderen.

Op een bepaald moment had John zelfs overwogen om Dayne te bellen, omdat het voor hem een kleinigheid zou zijn om het geld aan Ashley en Landon te lenen; misschien tegen een lagere rente of gedurende langere tijd. Maar Ashley had hem gesmeekt om dat niet te doen. 'Ik wil niet dat Dayne denkt dat we misbruik maken van zijn geld.'

John had kunnen proberen om haar om te praten, maar dat had eigenlijk geen zin. Ashley had gelijk; de situatie zou er ongemakkelijk door zijn geworden.

Wat zijn andere kinderen betrof: Luke en Reagan moesten door Lukes werk dicht bij Indianapolis wonen en het ging nog steeds niet goed tussen hen. Ze hadden vlakbij een kerk gevon-

den en John spoorde hen aan om bij een centrum in de stad aan te kloppen voor hulp. Er was geen sprake van dat ze nog een keer wilden verhuizen.

Dan waren er tot slot Erin en Sam. In het begin, toen Erin had gebeld om te zeggen dat ze zouden terugverhuizen naar Indiana, had John gedacht dat hij de oplossing had gevonden, een manier om het huis in de familie te houden. Maar Sam maakte lange dagen en Erin was druk met de kinderen. Ze hadden er geen zin in om een huis met veel grond erbij te onderhouden, zelfs niet uit nostalgische overwegingen. Dus ook zij vielen af.

John liep langzaam naar de voorkamer en tuurde door het raam naar Verne. Helemaal aan het eind van de oprit had zijn vriend een groot bord met *Te koop* erop uit zijn kofferbak gehaald. John voelde de frustratie en machteloosheid toenemen terwijl hij toekeek hoe Verne het bord neerzette, niet ver van de weg af. De Baxter-woning... te koop. John knarsetandde en keek weg. Dit was de plek waar hij de rest van zijn leven wilde doorbrengen, dus misschien deed hij er verkeerd aan. Misschien was het allemaal een grote fout. Hij keek opnieuw uit het raam en kneep zijn ogen half dicht.

Nee, hij maakte geen fout. Hij zou zijn nadagen hier alleen kunnen slijten in gezelschap van Elizabeth en omdat zij er niet meer was, moest hij van het huis af. Dat kon niet anders. Elaine Denning en hij waren bezig met hun trouwplannen en ze hadden een nieuw huis nodig om hun leven samen te beginnen en –

John hoorde hoe een houten hamer tegen een paal kwam en de klank ervan galmde diep in hem na. Het was nauwelijks hoorbaar, maar John kende het geluid. Hij zette een paar stappen naar het raam toe, terwijl Verne het bord in de grond sloeg.

Waarom, God? Is er geen manier om het huis te behouden?

Als reactie klonk alleen het geluid van een volgende klap, een nieuwe tik met de hamer.

John huiverde, terwijl Verne het karwei afmaakte. Ja, zijn jaren in de Baxter-woning zaten erop. Het moment om te vertrekken was aangebroken en met de hulp van God was dat ook precies wat John zou doen. Hij greep de vensterbank vast en ademde de vertrouwde geur van zijn huis diep in. Hij zou het wel overleven om afstand te doen van deze plek, omdat hij geen keus had.

Ook al zou het hem heel veel moeite kosten om afscheid te nemen.

Ashley Baxter Blake gooide het badkamerraam open; ze greep de wastafel vast en staarde in de spiegel. Haar handen trilden en haar hart bonkte, terwijl ze op de klok op het badkamermeubel keek: 9.31 uur. *Goed dan, daar gaat-ie.* Ze hield de secondewijzer in de gaten en keek weer in de spiegel. De komende minuut zou tergend langzaam voorbijgaan en Ashley kon de tijd niet sneller laten verstrijken door op de klok te kijken.

Hoe had ze zich zo lang voor de gek kunnen houden? Ze boog zich naar voren, keek aandachtig naar haar gezicht. Haar make-up kon de donkere kringen onder haar ogen niet verdoezelen. Ze was duizelig en moe, uitgeput omdat ze iedere ochtend moest overgeven. En frisse lucht kon de misselijkheid niet op afstand houden.

Vlak na Kerst had ze tientallen redenen weten te bedenken waarom ze over tijd was: alle drukte rond de feestdagen, het feit dat ze constant achter Cole en Devin moest aanrennen en het verdriet om het gemis van de kleine Sarah. Na het verlies van een kindje kon het een jaar duren voordat de menstruatiecyclus weer regelmatig werd. Dat had de dokter tegen haar gezegd. Een jaar. Er was nog lang geen jaar voorbij.

De afgelopen vier maanden was ze maar één keer ongesteld geweest en eindelijk had Ashley gedaan waar ze al wekenlang over piekerde. Ze had een test gekocht en nu zou ze binnen een

minuut de uitslag weten. Niet dat ze die test nog nodig had. Ze raakte met haar vingers zachtjes haar buik aan. Die was niet bepaald opgebold, maar wel iets opgezwollen en stevig, zoals hij in de eerste maanden van een zwangerschap altijd aanvoelde.

Het verschil was dat ze de vorige keren opgetogen was geweest dat ze misschien zwanger was, stond te popelen om naar de drogist te gaan om zo'n test te kopen op het moment dat ze vermoedde dat ze een dag of wat over tijd was. Zelfs in de weken na het overlijden van Sarah wilden Landon en zij niets liever dan proberen om opnieuw een kindje te krijgen. Maar tijdens het proces om haar dochtertje los te laten, had Ashley diep vanbinnen iets beseft.

Ze kon het niet verdragen om nog een baby te verliezen.

Omdat God haar had bijgestaan en met Landon aan haar zijde had ze het na het overlijden van Sarah weten te redden, maar nog een kind? Ashley wist niet of ze dat zou overleven. Het geluid van haar veel te snelle hartslag bonsde tegen haar slapen en ze knipperde tegen haar spiegelbeeld. Nu ze op het punt stond om achter het antwoord te komen, was er maar één manier om te omschrijven hoe Ashley zich voelde: ze was doodsbang.

Deze vreemde angst, die ze nog nooit eerder had meegeemaakt, beheerste haar hele leven – zelfs de relatie met Landon. Ze had hem allang moeten vertellen over haar vermoedens, maar ze hield de mogelijkheid voor zich. Elke keer als ze overwoog om het tegen hem te zeggen, riep ze zich een halt toe. Als ze het Landon vertelde, dan moest ze naar een dokter om dezelfde stappen te doorlopen als de vorige keer: de onderzoeken en uiteindelijk een echo. En dat hield in dat ze in staat moest zijn om te kunnen omgaan met het nieuws dat er misschien opnieuw iets niet in orde was. Nieuws dat ze niet onder ogen kon zien. Nog niet, althans.

En trouwens, als ze Landon te snel deelgenoot maakte, dan zou hij hooggespannen verwachtingen hebben en als er dan vervolgens... iets misging, dan zou dat voor hen allebei vernie-

tigend zijn. Het was bijna alsof ze, als ze er iets over zei, hen allebei meteen zou blootstellen aan alle genadeloze mogelijkheden. Maar als ze haar zorgen voor zich hield, dan hoefde ze Landon geen valse hoop te geven, kon ze doktersafspraken uit de weg gaan en vooral ook die gevreesde echo.

Ashley tuurde naar het venstertje van de indicator. Verbeelde ze het zich of verscheen er een lijntje door het midden? Het lijntje dat bevestigde dat ze opnieuw zwanger was? Ze deed haar ogen dicht en ademde in via haar neus. *Ik kan het niet nog een keer, God. Ik kan niet weer een kindje verliezen. Staat U me als-tublieft bij.*

Het overlijden van Sarah was het grootste verdriet dat ze ooit had meegemaakt. Ja, Landon en zij hadden het wonder van Sarahs korte leventje ontdekt en ze zouden de paar uur dat ze bij hen was geweest voor altijd koesteren. Maar sindsdien kon ze niet meer langs Sarahs kinderkamer lopen zonder het pijnlijke verlies te voelen, kon ze niet naar de begraafplaats rijden zonder haar eigen schilderij te zien, waarop haar moeder de kleine Sarah vasthield in een bloemenweide in de hemel.

Ze leunde zwaar tegen het badkamermeubel, haar armen trilden. De dokter had gezegd dat het niet waarschijnlijk was dat er opnieuw anencefalie zou worden vastgesteld, maar het was mogelijk.

Landon moest hebben geweten dat ze zich zorgen maakte of ze in de toekomst kinderen kon krijgen, want hij had het onderwerp sinds de Kerst maar één keer ter sprake gebracht. 'Denk je daar al aan, Ash? Over nog een kindje?'

'In het begin wel. Maar de laatste tijd probeer ik om dat niet te doen.' Haar stem had zacht geklonken, liefdevol. Maar opeens vloog de angst haar aan. 'Dat zou ik niet nog een keer kunnen. Meemaken wat we met Sarah moesten doorstaan.'

Landon raakte haar wang aan, haar voorhoofd. 'Mijn opa zei altijd tegen me dat God ons nooit meer te verwerken geeft dan we aankunnen.'

‘Dat weet ik.’ Ashley glimlachte en op dat moment kon ze Sarah in haar armen zien, voelde ze dat kleine, warme lijfje tegen zich aan. Ze slikte, in een poging om de juiste woorden te vinden. Maar ze lieten het onderwerp allebei varen.

Sinds die dag had ze haar angst over het hebben van nog meer kinderen alleen vluchtig met Landon besproken. In werkelijkheid was het gewoon zo dat Ashley, tijdens al die dagen vol pijn en verdriet, van één ding overtuigd was geraakt: het was beter om geen kinderen meer te krijgen dan de mogelijkheid onder ogen te zien dat ze nog een kindje konden verliezen.

Feit was dat God in het verleden soms dingen op haar pad had gebracht waarvan Hij moest hebben geweten dat ze die zou overleven en het was inderdaad zo dat ze het altijd had doorstaan. En ze was daardoor altijd dichterbij God gekomen. Maar ze was moe van het verdriet, van alle pijn die ze soms moest doormaken. Als ze nu zwanger was, dan zou ze elke dag moeten vechten tegen de angst om haar kindje te verliezen, elk moment tot aan de geboorte van haar baby. Dus misschien was het helemaal niet zo vreemd geweest dat ze lange tijd had genegeerd wat haar lichaam overduidelijk aangaf. Ze was er domweg nog niet klaar voor om het verdriet onder ogen te zien dat misschien voor de deur stond.

Er was zeker een minuut verstreken, dus de uitslag moest nu zichtbaar zijn in het venstertje. Ashley pakte de indicator op en keek naar de twee rechte lijntjes, allebei helder van kleur, duidelijk, en ze begreep het meteen. Er was geen twijfel mogelijk: ze was zwanger. Ze voelde de angst kriebelen, maar die ging vergezeld van iets onverwachts: een glimp van hoop en blijdschap. Ze was in verwachting en vooralsnog, wat er misschien ook in het verschiet lag, groeide er een gloednieuw leventje in haar. Dat nieuws was angstaanjagend en tegelijk ook adembenemend.

Nu moest ze alleen nog de moed vinden om het Landon te vertellen.

SAMEN ONDERWEG • 4

*Lees en leef mee met de Baxters en hun dierbaren,
met hun dromen en tegenslagen, met hun zoektocht naar
eeuwigdurende liefde en een nieuw begin.*

Na een tijd van grote verliezen, staat de familie Baxter nu voor een vreugdevol seizoen. Het CKT kijkt uit naar de eerste productie in het theater van Dayne en Katy Matthews en het beroemde koppel zelf bereidt zich voor op een nieuw hoofdstuk in hun leven: gezinsuitbreiding.

Bailey en Connor doen mee aan de audities voor de hoofdrollen in een musical, maar dan ontvangt Bailey tragisch nieuws over Cody dat zwaar op haar drukt.

Het plannen van de bruiloft met zijn vriendin Elaine maakt bij John Baxter en zijn kinderen veel los. Als de tijd is aangebroken om het Baxter-huis te verkopen, sluit de familie samen een bewogen periode in hun leven af.

Karen Kingsbury heeft al vele bestsellers op haar naam staan. Na het succes van de populaire serie over de familie Baxter schreef ze meerdere vervolgseries. *Band van liefde* is het vierde deel van de serie *Samen onderweg* en het vervolg op *Huis van herinnering*. Na dit deel gaat het verhaal verder in de serie *Het witte doek*.

ISBN 978 90 297 2395 4 / NUR 302

9 789029 723954

www.uitgeverijvoorhoeve.nl

Voorhoeve